

Polibek v Palm Springs

Catherine Riderová

LETNÍ
ROMANCE

Polibek v Palm Springs

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na

www.cooboo.cz

www.albatrosmedia.cz

Catherine Riderová

Polibek v Palm Springs – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2021

Všechna práva vyhrazena.

Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

COO

BOO

Polibek
v Palm Springs

Catherine Riderová

COO
BOO

Přeložila Magdaléna Stárková

KISS ME IN PALM SPRINGS

Text copyright © Working Partners 2021

Translation © Magdaléna Stárková, 2021

Illustration © Linda Čížková, 2021

ISBN tištěné verze 978-80-7661-237-2

ISBN e-knihy 978-80-7661-310-2 (1. zveřejnění, 2021) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-7661-311-9 (1. zveřejnění, 2021) (mobi)

ISBN e-knihy 978-80-7661-309-6 (1. zveřejnění, 2021) (ePDF)

Všem, kdo někdy toužili být někým jiným.

Kapitola I

Jay

Boston, Loganovo mezinárodní letiště, pátek, 10. července, 07:02

*„Do sedla skoč
a popadni otěže,
pevně se drž,
osud tě poveze.
Všechno je před tebou,
poletíš cestou svou,
ať se ploužíš krokem, nebo koně honíš,
hlavně vždycky jezdi
na svém vlastním koni.“*

„Doufám, že tyhle holky z toho koně sletí a srazí si vaz.“ Po-
kladní v Dunkin' Donuts nepřehání. Myslí vážně každé slo-
vo. Nepokrytě vrhá nenávistné pohledy k bráně 17 na čtyři
puberťačky v džínových kraťasech a kostkovaných košilích
s krátkým rukávem, které by vypadaly docela normálně, kdy-
by na sobě neměly blýskavými kamínky polepené kovbojské
klobouky všech možných barev a nezpívaly by a netančily.

Pokud se tedy za „tanec“ dá považovat podivná panto-
mima znázorňující skok do sedla, krátké zavravorání a za-

tápání po neviditelných otěžích. Ty čtyři si zacloní rukou oči před imaginárním sluncem a zírají na letištní halu plnou utahaných, podrážděných Bostoňanů.

Jindy bych snad vyjádřil své zděšení nad dospělou ženou přející vážný úraz hrstce dospívajících holek, jenže teď myslím jen na to, že z té věty bude dokonalý úvod nového článku, který píšu pro *Lovce*.

„Takže vy asi nebudete fanda Flamingo Rose, co?“ zeptám se, ačkoli i bez odpovědi vím, že povznášející pop-country fláky nejsou její šálek čaje.

„To teda *ani ve snu*.“ Podá mi drobné, než se otočí ke kávovaru. Většinou kafe nepiju, ale když už musím letět tak brzy ráno, a navíc jsem spal sotva čtyři hodiny, kofein mi bodne.

Zatímco mi baristka dělá kávu, znovu se kradmo podívám k bráně, kde zrovna čtyři Plameňačky (tak si říkájí skalní fanyanky Flamingo Rose) otáčejí v dokonale synchronizovaném kolečku své imaginární koně. Tedy: točí se jen tři. Ta čtvrtá, vysoká holka s vlnitými vlasy a kočičími brýlemi tak obrovskými, že jí zakrývají přes polovinu bledého obličeje, zaspala a pochopila další figuru teprve ve chvíli, kdy se začaly otáčet její kamarádky. Asi je z nich nej-unavenější nebo má nejhorší jet-lag.

„Chápete, že tenhle hnus míří na Scorchellu do Palm Springs?“ zeptá se, když mi na pult postaví kelímek s kávou.

„Já tam jedu taky,“ řeknu jí.

Upře na mě soucitný pohled. „Vy s nimi budete v jednom letadle? Tak to hodně štěstí.“

Oplatím jí úsměv. *Mohl* bych jí sice vysvětlit, že se vlastně na pět hodin ve společnosti Plameňaček docela těším, a to dokonce přes jejich hlasitý a povětšinou falešný zpěv, protože to dá vzniknout skvělé první části článku a připraví půdu pro zničující třetí jednání, kdy se (podle mých spolehlivých zdrojů) po jistě naprosto příšerném koncertě v hlavní festivalový čas v neděli večer kapela rozpadne. Už se nemůžu dočkat, až se začnu potloukat u brány a budu napínat uši, aby mi neušlo z rozhovoru těch rozjařených holek ani slovíčko...

To by ale napřed musely přestat vyzpěvovat!

Přesunu se ke stolku hned vedle stánku s koblihami – zaberu ten úplně poslední, protože se zdá, že i ostatní sem do Dunkin' Donuts utekli před švitořením těch holek –, vyskládám si na něj kávu, zápisník a palubní lístek a pak se posadím. V tu chvíli mi v kapse džínů třikrát zavrčí mobil. Najednou žádné kafe nepotřebuju. Doufám, že mi píše moje editorka Sarah, že se po chvilce na rozmyšlenou přece jen těší na můj článek o festivalu Scorchella... a že se omlouvá, že se mě včera v esemesce ptala, proč nejsem v kanceláři. Docela mě štve, že zapomněla, že jsem si vzal dovolenou, abych na pár dní odletěl do Palm Springs v Kalifornii a zdokumentoval tam (doufejme dramatický) rozpad jedné z nejvysmívanějších kapel v celých Státech. Počítám ale, že si Sarah mojí nepřítomnosti všimla až ve chvíli, kdy Amber – další letní praktikantka – popletla ranní objednávku kávy.

Tohle se ale po víkendu změní. Jakmile odevzdám ten článek, Sarah si s mým jménem přestane spojovat jen ran-

ní latté a určitě mě rovnou pozve do týmu redaktorů na volné noze. A pak budu opravdový hudební novinář.

Když ale telefon vytáhnu z kapsy a podívám se na jméno na displeji, sevře se mi srdce a zatočí hlava. To není Sarah. Píše mi máma...

Máma, která netuší, že jsem zrovna na cestě na západní pobřeží, protože jsem jí i tátovi nabulíkoval, že budu pár dní spát u kámoše, abychom se spolu mohli intenzivně učit, a která se, doufejme, nikdy nedozví, že jsem si ze svého *absolutně nedotknutelného* spoření na univerzitní školné zaplatil spontánní výlet. (Tak krátce před festivalem se daly sehnat už jen VIP lístky s celým balíčkem služeb, které jsou tak drahé, že i kdyby mi Lovec článek vydal, musel bych napsat aspoň další čtyři, aby se mi náklady vrátily.) Když otevírám esemesku, zkroutím obličej do nervózní grimasy, ale nakonec na mě vyskočí jen fotka novorozence mojí sestřenice. Raději neodpovídám. Jak se znám, ještě bych prozradil mezi řádky něco, co by mámě napovědělo, že jsem o svých plánech na víkend lhal.

Pokusím se setřást pocit viny, že jsem rodičům neřekl pravdu. Jakmile jim ale ukážu opravdový vydaný a zaplacený článek, všechno bude v pořádku a naši si budou muset přiznat, že i když úplně nechápou, proč tak miluju muziku a chci se – narodí od starší sestry Natalie – místo rodinnému hotelu věnovat radši hudební novinařině, je to něco, co mi skutečně *jde*. Řeknou mi, že jsou na mě pyšní. Nebo ne, možná neřeknou (nejsme zrovna otevřená, milující a komunikativní rodina), ale aspoň se snad zmíní, že respektují, že „jedu na svým vlastním koni“.

Tohle se ovšem stane jen tehdy, když se dám rychle do práce, takže... budu muset zvednout zadek a jít si popovídat s těmi Plameňačkami, které zatím oblažily všechny u brány už jen tím, že na chvilku přestaly falešně krákorat.

A místo toho zamířily k Dunkin' Donuts. Pokladní je celou dobu vraždí pohledem a určitě v duchu přemítá, co příšerného asi v minulém životě provedla, že ji karma tak trestá a posílá jí do cesty rozjařeně pubertální fanyanky. Už jsou u pultu a objednávají si černou kávu. Znějí jako Angličanky, což na mě docela dělá dojem. Táhnout se až do Kalifornie jen kvůli Flamingo Rose, tomu říkám oddanost.

„Už jsme vzhůru asi dvacet šest hodin, víte?“ svěří se ta vysoká zrzka, asi vedoucí celé skupiny, a nasadí nevěřicný výraz. „U nás v Manchesteru je teď zrovna poledne.“

„Skutečně?“ Pokladní se o znuděný výraz i tón vyloženě snaží, než se začne věnovat přípravě kávy. Holky se zatím rozhlížejí po volném místě k sezení. Zrzka objeví můj stolec, jediný, kde ještě zbylo trochu místa. Potom zavadí o můj pohled a očima se zeptá: *Můžeme...?*

Kousnu se zevnitř do tváře, abych potlačil pousmání, a kývnu, jako bych řekl: *Jasně, v pohodě, poslužte si.*

Ty čtyři se posadí a naskládají doprostřed stolu svoje příruční zavazadla na jednu velkou neupravenou hromadu. Z kabelek vyklouzne několik pasů a palubních lístků, některé lehce ťuknou do mého lístku, jiné skoro spadnou ze stolu, zatímco se jejich majitelky užívaně ujišťují v tom, jak moc se těší na Scorchellu.

Abych byl upřímný, většinou se s holkami moc bavit neumím – soustředím se spíš na studium a budoucí karié-

ru než na randění, což mým sociálním schopnostem taky moc nepřidá – a mám co dělat, aby neklopil oči, když tu se mnou u jednoho stolu sedí hned čtyři. Na druhou stranu: jak se mám stát neohroženým reportérem, když se nenučím mluvit s cizími lidmi a vytahovat z nich výborné citáty a otevřené výpovědi? Mluvení s lidmi, pochopení jejich situace a získávání jejich důvěry je přece jen samým základem novinářské práce.

A tak můžu rovnou začít.

„Těšíte se na...“

Než jsem stačil doříct, přerušilo mě hlasité zalapání po dechu té zrzky. Z batohu mi totiž vyklouzla vytištěná rezervace lístku na festival a hoví si teď na samém vrcholu poházené kupky dokumentů. Slova „VIP“ a „NEOMEZENÝ PŘÍSTUP“ na nich září jako růžový neonový nápis.

„Páni, kolik *tohle* stálo?“ vydechne.

„No, ehm...“ Budu se muset naučit líp lhát. „Já to neplatil ze svého...“ Aspoň že tohle je pravda.

„Tak to ti fakt závidím,“ řekne zrzka a ostatní holky souhlasně zamručí. „My spíme po dvou ve stanu.“

„Opovaž se mi strkat ty své obří ploutve pod nos!“ zapíchne varovný prst do zrzky vyšší černoška sedící naproti. Zrzka jen rozhodí rukama.

„Jaký ploutve? Tak velký nohy zas nemám!“ Jejich kamarádky výmluvně mlčí. Zrzka jen s hraným podrážděním mlaskne a zavrtí hlavou, ale je jasné, že to myslí jen z legrace. Potom se zase podívá na mě a změří si mě od hlavy až k patě. „Takže taky míříš na Scorchellu, ale koho tam chceš vidět? Jsi taky Plameňák?“

A sakra. Zdá se, že si vylámu zuby hned na první překážce. Její otázka mě okamžitě upozorní na to, že mám na sobě tmavé džíny a košili s dlouhým rukávem, což nevypadá jako něco, co by si člověk oblékl na letní festival, a už vůbec ne jako plameňácký outfit. Než se sebe vysoukám odpověď, vyprskne drobná Asiatka smíchy a plácne zrzku do ramene. „Jasně, že není, Hayley! Tenhle nevypadá, že by chtěl proměnit celý svět, ne?“ Asi cituje nějaký text od Flamingo Rose.

Hayley se zahihňá, upraví si růžový kovbojský klobouk a zabrouká melodii, ve které tuším další hit jejich oblíbené kapely, jistý si ale nejsem, protože Flamingo Rose vyniká spíš křiklavými kostýmy než melodickou nápaditostí. S trochou milosrdného nadhledu se dá tvrdit, že interpretují klasický styl amerických kovbojů. Bez milosrdenství bych ale oblečení kapely označil za zbytečně kýčovitě a přestylizované.

„Jsem *novej* Plameňák,“ řeknu dřív, než tenhle rozhovor stačí přerůst v další sestavu písní a tanečků. Chráním tak nejen sebe, ale i tu ubohou pokladní. „Začal jsem je poslouchat teprve nedávno.“

„Fakt?“ protáhne ta drobná. „A to kvůli kapele, kterou sotva znáš, jedeš až do Kalifornie?“

A sakra, moje krycí historka se začíná rozpadat na kousky. Děkuju, mami a tati, že jste mě slušně vychovali a naučili mluvit pravdu. To mi rozjet kariéru rozhodně nepomůže.

Hayley stočí pohled k mému zápisníku. „Co to píšeš? Román?“

„Článek,“ odpovím suše. „Teda – spíš příspěvek na blog.“
Usrкну si kafe, abych zakryl škleb, prozrazující, jak křečovitě se snažím z toho všeho vykroutit. Nejen že lžu, jako když tiskne, ale asi se tvářím jako ještě větší rádobyreportér, než ve skutečnosti jsem.

„Páni, to zní skvěle!“ nakloní se ke mně Hayley. „Znamená to, že ti ten lístek na Scorchellu platí oni?“

„Kéž by,“ odložím kelímek na jediný kousek místa, který mezi taškami a cestovními dokumenty na stole zbyl. „Ale ne, musel jsem ho zaplatit sám jako každej jinej.“ *Jen ne svými penězi. Teda – ne tak úplně.*

Celá skupina mě při představě ceny VIP lístku upřímně polituje. Zhluboka se nadechnu a nabídnu jim ruku k pozdravu. „Já jsem Jay.“

Následuje představovací kolečko a přátelské stisky rukou. Ta drobná se jmenuje Aisha, ta s růžovým kloboukem Jess a ta čtvrtá, která při tanci zapomněla změnit figuru a celou dobu jen zarytě mlčí, si upraví na nose obrovské kočíč brýle a zamumlá, že se jmenuje (aspoň myslím) Sasha. Ta se potom taky nabídne, že dojde ostatním pro kafe. Sleduju, jak si to hasí k pultu, a nemůžu z ní z nějakého důvodu odtrhnout oči. A rozhodně to není jen tím, že jí vlnité vlasy padají na ramena jako lesklý vodopád...

„Jak se ten blog jmenuje?“ zeptá se Hayley, čímž přitáhne moji pozornost zpět ke stolu.

„No, ehm...“ Propříště: než se vydáš sbírat informace, dobře si promysli, co lidem řekneš. „Zatím ještě nemá jméno, protože ‚Zápisky ze Scorchelly‘ plánuju jako úvodní článek.“

Připravím se na nejhorší. Sám nevím, jestli mi budou milejší soucitné pohledy, nebo okatá, falešná podpora. Britky mě ale překvapí a nepočastují mě ani jedním.

„Je super, že ses do něčeho takhle sám pustil,“ pochválí mě Aisha a její kamarádky uznale pokývají hlavou.

„Káva je hotová!“

Paní u pultu se otočí zády přesně ve chvíli, kdy k ní Sasha dorazí. Sasha nabručené pokladní přesto přátelsky poděkuje, než se vrátí ke stolu s táckem. Její kamarádky se sápo po kelímcích s horkým nápojem ještě dřív, než stačí táč vůbec položit na stůl.

Hayley sundá ze svého víčko a začne foukat na kávu. „Přesně tohle potřebuju. Kdo měl ten úžasnej nápad zůstat přes noc na letišti?“

„Ty!“ odpoví ostatní tři. Ozve se dokonce i Sasha. Najednou jí oči svítí tak, že jí ty obrovské brýle tím jasem div nepopraskají. Hayley nasadí omluvnou grimasu, ale její kamarádky se jen pobaveně hihňají.

„Vy jste tu trčely celou noc?“ otočím se na Sashu. Když neodpovídá, protočí Aisha významně oči.

„Původně jsme to neplánovaly,“ vysvětlí. „Měly jsme tu rezervovaný hotel, ale náš let měl takový zpoždění, že jsme v Bostonu přistály až po půlnoci, a tak jsme si řekly, že to do rána už vydržíme. Stejně bychom musely vstát už v pět a jet zpátky sem. Taky jsme nechtěly riskovat, že prošvih-neme navazující let do Kalifornie. Co kdyby některá z nás zaspala?“

„Některá z nás?“ protáhnou Hayley s Jess jako jeden muž s nápadným pohledem upřeným na Sashu.

„Ale no tak, tak hrozný to se mnou zase není,“ zamumlá.

Jess vyprskne smíchy. „Jo, jasně. Pamatuješ, jak jsi jednou prospala požární poplach?“

Sasha mlaskne, zavrtí hlavou a založí si ruce. „Nakonec jsem se ale probudila!“

„Ale jen proto, že jsme pro tebe doběhly!“

Holky se přátelsky pošťuchují, než se na mě zadívá Jess s dotazem, proč se tak přiblíble křením.

Rozhodnu se (většinou) nelhat. „Promiňte, ale můj vnitřní novinář prostě tuší dobřej příběh,“ ukážu na poznámkový blok. „Bylo by v pohodě, kdybych... Můžete odmítnout, ale...“

Tři z nich mi nejen povolí dělat si poznámky, ale hned nadšeně sypou z rukávu, jak se daly díky Flamingo Rose dohromady. „Čtyři holky, který nikam nezapadaj,“ řekla přesně Jess. A „FR“ je naučila, že život nemusí být vždycky jen vážný, aby měl smysl.

„Konečně vidíme radost i v hloupostech,“ shrne Aisha, než se slova ujme Hayley a barvitě líčí, jak škudlily, kde se dalo, aby si mohly dovolit jet na Scorchellu.

„Asi budu do konce života na mizině,“ pokrčí rameny, „ale to je fuk!“

Mám co dělat, abych sledoval jejich vyprávění, a do ruky se mi zakousla křeč. Zachrání mě až výzva k nástupu pro náš let. Poděkuju holkám za rozhovor, ony řeknou, že se rádo stalo, že udělají všechno, co je v jejich silách, aby šířily slávu Flamingo Rose, a že se těší na můj blog, protože na tenhle víkend budou určitě moc rády vzpomínat.

Tím si ale nejsem tak jistý.

Vstanu a začnu si sbírat věci. Tři Britky mi slibují, že mě na festivalu budou vyhlížet. Sasha nevnímá a něco si s brýlemi na čele čmárá do kapesního bločku. Přistihnu se, že na ni zírám déle, než je nutné a společensky přípustné. Když jí teď vidím do tváře, připadá mi podivně... povědomá.

Nebo mi prostě jen najednou došlo, že je vážně pěkná.

Samozřejmě že musí zvednout oči zrovna teď, když na ni upřeně civím. Hned mi hlavou bleskne fakt, že je mi devatenáct a ještě jsem neměl holku. Rychle odvrátím pohled a hledám v hromadě papírů na stole svůj palubní lístek. Naštěstí mě do očí hned udeří moje příjmení: Quinn. Zanořím se do kupky na stole, vytáhnu lístek a popřeju holcám příjemný let v naději, že si nevšimnou, že cestuju první třídou.

My bostonští Quinnové jsme možná nechutně zazobaní, ale nikdy to nestavíme na odiv.

Proplétám se mořem poloprobuzených lidí tak zdvořile, jak jen můžu. Nechci být „ten chlápek“, který odstrkuje obyčejné smrtelníky, aby se dostal ke svému sedadlu v první třídě. Narozdíl od ségry Nat jsem se ještě nemusel vyrovnávat se smečkou fotografií, kdykoli vystrčím paty z města. (To asi proto, že v jednom kuse sedím doma.) Ale u nás v Bostonu lidem stačí jeden podrobnější pohled, aby objevili typické quinnovské znaky: světlé vlasy, pomněnkové oči a ostře řezané rysy, a hned si začnou šeptat, jestli taky tak divoce pařím jako Nat v mém věku... a proč je v našem hotelu tak draho.

*„Neboj se a leť,
vznes se jako pták
někam do oblak,
proměň celý svět.“*

Odněkud se zase ozval zpěv. Nese se od skupinky Plameňáků zhruba o deset let starších než ty Britky, s nimiž jsem před chvilkou mluvil. Malinko se odkloním od davu, abych nenápadně poslouchal. Třeba bych ten článek mohl napsat v katastrofickém duchu? To by bylo dost originální. Ať už si o *Lovci* myslíte, co chcete, ať se vám líbí, nebo je na vás příliš drsný, většina lidí se shodne, že se dobře čte.

Z letištního rozhlasu se znovu ozve výzva k nástupu a připomene mi, že i já už jsem měl být před pár minutami v letadle. Vmísím se do pomalu se posunujícího davu, podám lístek letušce, která vypadá nejnevyspaleji z nás všech, nebo ji prostě jen rozčiluje všechen ten zpěv kolem.

„Myslím, že vy byste měl nastupovat s jinou skupinou,“ zamumlá letuška, ale nakonec mě s povzdechem pošle dál. „Ale klidně jděte. Čím dřív odstartujeme, tím líp.“

„Díky.“

Někde za mými zády Hayley spustí další a cappella kousek: „Chyť svoje srdce do lasa“ – jednu z písniček Flamingo Rose, ke které znám text. (Tenhle song se člověku vryje do hlavy, i když ten text je občas dost divný – „*Povolenou smyčkou mě nechytíš, baby?*“) Vlastně už se docela těším na pět hodin příjemného klidu v první třídě...

Až na to, že jakmile vkročím na palubu, pošle mě letuška místo doprava doleva. Do economy. Víím, že to musí být

nějaký omyl, protože když jsem si rezervoval lístek, zbývala už jen místa v první třídě, takže jsem si jedno z nich musel koupit. Když za něco vyhodíte tři litry (navíc z peněz, které vám tak úplně nepatří), tak si to pamatujete. Kupoval jsem ten lístek napětkrát, než jsem se na stránkách aerolinek odhodlal konečně kliknout na „vložit do košíku“. Pokouším se upoutat pozornost letušky, ale ta se zatím věnuje dalším pasažérům, kteří marně hledají své místo.

„Ještě tohle mi tak chybělo...“

Omluvím se manažerskému týpkovi v obleku za mnou a otočím se tak, aby se kolem mě mohl prosmýknout a pokračovat dál uličkou.

„To nebylo na vás, ale na ně,“ zamumlá chlapík a výmluvně kývne na dvě Plameňáčky v jedné z posledních řad. Jejich tašky zabírají většinu prostoru v příhrádkách na zavazadla. Určitě tam mají spousty trpytivých doplňků... „Už to jejich kvílení poslouchám dobrou hodinu. Proč tihle mladí neposlouchají *pořádnou* muziku?“

„Protože muzika by člověka neměla nutit mlátit hlavou do zdi.“ Další Plameňáčka sedí přímo za mnou a listuje si lesklým festivalovým prospektem Scorchelly.

„Což ta vaše dělá,“ zabrblá chlapík a snaží se zmizet, ale to už holka odkládá brožuru a huláká za ním: „Jestli máte sám tak pekelně smutnej život, nemusíte se navážet do lidí, kteří si ho užívají!“

Pán v obleku se ani neotočí, jen ji odmávne rukou. Holka se usadí zpátky na sedadlo a otevře zase brožuru, ale zdá se, že ji rozmiška rozpálila natolik, že se na četbu sotva soustředí. Flamingo Rose pro ni musejí hodně znamenat.

A přesně v té chvíli mě napadne, že to tady v economy chvílku vydržím. Pokud jde o materiál na článek, bude to tu hotový zlatý důl.

Zmatek kolem sedadla, které jsem si *skutečně* zarezervoval, vyřeším až ve vzduchu.

Kapitola 2

Sasha

Boston, Loganovo mezinárodní letiště, 07:52

Hayley naštěstí dozpívá „Chyť svoje srdce“ dřív, než nastoupíme do letadla. Odněkud zezadu zaslechnu tlumený aplaus našich spolupasažérů, ale možná jen tleskají radostí, že produkce skončila. (Hayley jako obvykle spletla při modulaci v posledním refrénu tóninu. Nikdo z nás by se ji na to samozřejmě neodvážil upozornit, i když pochybuju, že sama neví, že ten tón prostě *nikdy nechytne*.)

Když Aisha s Jess přistoupí k letuškám, Hayley se otočí na mě. Ale ne! Snad si nechce dát duet?

„Tak co, těšíš se?“ zeptá se. „Scorchella! Flamingo Rose! A my tam *vážně letíme!*“

„Já vím! Tady už se nemůžu dočkat!“ A myslím to vážně, i když moje nadšení živí úplně jiná motivace, než pohání moje kamarádky. Mám totiž jedno hanebné tajemství – vůbec nejsem fanyнка Flamingo Rose. Ten bolavě upřímný country-pop, který hrají, je sice docela poslouchatelný, ale já... si ho prostě nějak nemůžu zamilovat.

Stačí ale, že miluju svoje kamarádky. Všechny kámošky z univerzity jsou *opravdové* fanyinky, které loni o Vánocích

náhodou měly jeden volný lístek na koncert v aréně u nás Manchesteru. Jejich nabídku jsem přijala, i když jsem předtím vlastně slyšela jen jedno z alb jejich milovaného dua. Když jsem si pustila celou diskografii, zjistila jsem, že Plameňačka ze mě asi nikdy nebude, ale to mi vlastně nevadí, protože *já* fandím Hayley, Aishe a Jess. Když jsem přišla na vysokou, tak hrozně jsem se bála, že se s nikým nespřátelím (a měla pro to jisté *důvody*), že jsem nevěřila vlastnímu štěstí, když jsem našla tohle dokonale podporující, milující trio s otevřeným srdcem. Jako by se hudba Flamingo Rose třikrát zhmotnila a chtěla se se mnou kamarádit. Tenhle výlet mi bude stát i za to, že jsem se zadlužila, abych si mohla pořídit letenku a lístky, protože jedu s nejlepšími kamarádkami a užiju si jejich štěstí. A to i přesto, že se kvůli tomu musím navléct do světlejších džínů než obvykle a přidat k tomu ještě křiklavou kostkovanou košili a kovbojský klobouk trpytivější, než mi je milé. (Když je člověk fanouškem FR, musí prostě ignorovat hlásek ve své hlavě, který mu našeptává, že by v takhle *přepísknutém* outfitu neměl chodit mezi lidi.)

Hayley se na mě šelmovsky zazubí. „Počítáš s tím, že na tebe čekají různý překvapení, že?“ řekne.

„Jaký překvapení?“ zeptám se.

„Však uvidíš,“ vyhybá se mi schválně pohledem. „Chtěli jsme ti prostě nějak vynahradit... Víš, to, že strávíš většinu svých narozenin v letadle.“

Teď se zase vyhybám jejímu pohledu *já*. Moje kámošky jsou někdy tak skvělé, že bych brečela.

„Hele!“ poskočí Hayley. „Naše sekce!“ Následuje velké

přehazování zavazadel, sbírání tašek a pasů, ale potom se přece jen společně vydáme k pultíku.

Zápasím se svým kovbojským kloboukem a taškou, zatímco Hayley polohlasem o něčem diskutuje s letuškou a ukazuje na mě palcem. Doufám, že nechce, aby v letadle oznámili rozhlasem, že mám narozeniny, nebo mi personál sborem zazpíval „Hodně štěstí, zdraví“. Hayley se znovu zazubí a pokračuje za ostatními do útrob letadla. Jsem tak nervózní z toho, co se asi bude dít, jakmile budu na palubě, že se omylem zachovám nezdvořile k paní u brány, která mi zkontroluje pas a popřeje příjemný let, než mě pustí dovnitř.

Proběhnu uličkou, abych dohnala kamarádky, a do kotrče mě bolestivě bouchá batoh. U dveří kabiny chce letuška znovu vidět palubní lístky a potom moje tři společníci pošle doleva.

„Vítejte na palubě,“ pozdraví Aishu a přátelsky kývne. „Vítejte na palubě,“ řekne i Jess. Zase kývnutí. „Vítejte na palubě,“ pokývá teď zase na Hayley.

Podám jí lístek. Trvá jen zlomek vteřiny, než ho přelétne pohledem. Potom malinko vykulí oči. Když zvedne hlavu, usmívá se ještě o kousek přátelštěji. „Dobré ráno, slečno. Tudy, prosím.“ A pošle mě gestem ruky doprava...

Do první třídy.

Cože?

Podívám se na Hayley která se zastavila v uličce hned před Jayem, tím pohledným Američanem, s kterým jsme před chvilkou pily kafe. Teď zrovna o něčem diskutuje s podmračeným chlapíkem v obleku. Pamatuju si ho – mračil se

na nás už v odletové hale. Hayley nasadí lehce šokovaný výraz, než mě rukou pobídne, abych šla dál. Před letuškou se snažím nedat najevo, jaké je to překvapení. Pěkně jí poděkuju a říkám si, že už ji její kolegyně u dveří musela nějak informovat. Nebo jí možná něco pošeptala Aisha s Jess, než jsem se dohnala. Naprosto nechápu, jak se holkám podařilo mi splasit místo v první třídě, protože jedna letenka stojí skoro tolik jako naše školné. Třeba ty letušky jen *pěkně poprosily*? Nebo Aisha uplatnila věrnostní bonus své mámy-právníčky? (Snad jí body *neukradla*!)

Tak nebo tak – taková nabídka se neodmítá! Sundám si kovbojský klobouk, který mám na sobě už od rána, a moje vlasy vydechnou úlevou. Potom tu ozdobu i s batohem nacpu do přihrádky nad sedadlem. Když se mě letuška zeptá, jestli si dám na uvítanou pomerančový džus, kývnu a snažím se zachovat chladnou hlavu. *Zkus dělat, jako že sem patříš*, říkám si.

A víte co? Pokud si moje kamarádka myslí, že jsem *prvotřídní* člověk, tak ať. Prostě udělám to, co by na mém místě udělala jakákoli vysoká holka, která je zvyklá létat druhou třídou. Posadím se, zapnu si pás a potom se opřu do sedadla a natáhnu si nohy. I tady se zarazím palci o sedadlo před sebou, ale je to jen o vlásek. Normálně mám v letadle co dělat, abych se nekopla kolenem do brady!

Mám ty nejlepší kámošky na světě, pomyslím si, když letuška zatáhne tmavě modrý závěs, a oddělí tak naši luxusní část kabiny od té obyčejné. Chvilku si hraju s opěrkou na ruce, než na ní najdu malý vyklápečí displej televize. Vlastně mě trochu škodolibě těší, že ti chudáci v economy

nic takového k dispozici nemají. (Strávila jsem v první třídě sotva dvě minuty a už je ze mě snob!)

Se zataženým závěsem se snad budu moct soustředit i na psaní a nebudu muset čelit zvědavým otázkám kamarádek, co to píšu a jestli si to smí přečíst. Hned by se spustila kanonáda otázek a já bych na ně asi nechtěla odpovídat. Hned by tušily, že se něco děje, takže by výslech ještě nabral na síle a já bych jim nemohla říct *vůbec nic*. Nakonec se rozhodnu nechat zatím blok odpočívat v přihrádce na zavazadla.

Kousek dál směrem ke kokpitu zahlédnu další dva pasažéry, kteří zrovna nastoupili do letadla. Je to pár něco přes dvacet a asi budou pěkně bohatí, když jim letuška otvírá přední dveře, zatímco my ostatní jsme nastupovali prostředními. A kromě toho mají na nose i takhle brzy ráno sluneční brýle, takže asi budou slavní. Na první pohled je ale nepoznávám a pořádně prohlédnout si je taky nemůžu, protože se spolu šeptem hádají.

„Tak tos nám teda zarezervovala super let – se všema těma cvoklejma fanynkama na palubě,“ zasyčí sarkasticky on, neskutečně atraktivní Hispánec, a zavrtí hlavou tak, že se mu roztančí husté kudrny na hlavě.

„Vždyť sedí na druhém konci letadla,“ odpoví s okatou trpělivostí ona. Její dlouhá, jemně zvlněná zrzavá hříva jí zakrývá většinu tváře, ale umím si představit, že zrovna protáčí panenky.

„Už minulý Vánoce jsem ti říkal, že to chci zrušit,“ shodí muž grátis deku a polštář ze sedadla, než tam sebou plácne.

„Je to jen jeden víkend,“ posadí se vedle něho žena. Sedí teď úhlopříčně naproti mně, a tak raději předstírám zájem o displej na sedadle a čekám, až se přestanou hádat, abych se mohla zase opřít.

Jenže se samozřejmě štěkají *celé věky* a zabijou tím dokonce i bezpečnostní pokyny, a tak musím upřeně zírat na prázdnou obrazovku až do chvíle, kdy jde letadlo na start a hluk motorů mi poskytne dost rozptýlení na to, abych si konečně pořádně sedla a ti dva nepoznali, že je poslouchám. Koutkem oka je ale pořád sleduju. Zírají před sebe v ledovém tichu, zatímco ostatní cestující první třídy ze všech sil předstírají, že neposlouchají. Uvažuju, že jakmile si budu moct odepnout pás, zanořím se do zavazadlové přihrádky pro jeden z časopisů, které jsem si koupila na letišti.

Jenže se bojím, že když tu přihrádku otevřu, sletí mi na hlavu ten pitomý klobouk. A to by nebylo chování hodné slečny z první třídy. Kromě toho má ten chlapík něco proti Plameňákům.

Jakmile zhasne kontrolka bezpečnostních pásů, krasavec se odpoutá a vstane. Beze slova se otočí a projde uličkou až ke kokpitu, kde se uvelebí na prázdném sedadle hned vedle přísně vypadající paní v šedém kalhotovém kostýmu. Ta ho asi zná, protože se ani neobtěžuje odtrhnout oči od své četby. Ale jaká je pravděpodobnost, že...

„S dovolením, slečno?“

Po mém boku se objevil stevard, hřmotný, urostlý chlapík. Při představě, že ho sem poslali vyvést *podvodnici* z první třídy, mi tuhne krev v žilách.

„Smím vidět váš palubní lístek?“